

Mary van Duuren

De schittering
in de diepte

Van Mary van Duuren verscheen eveneens
bij ADOREMI Uitgeverij:

Twee Ons Geluk (2017)
Tussen rust en ruis (2018)

De schittering in de diepte

roman

ADOREMI

UITGEVERIJ

Colofon

<i>Oorspronkelijke titel</i>	: <i>De schittering in de diepte</i>
<i>Auteur</i>	: <i>Mary van Duuren</i>
<i>Ontwerp omslag</i>	: <i>Dayanne van Duuren</i>
<i>Foto omslag</i>	: <i>Mary van Duuren</i>
<i>Redactie</i>	: <i>Judit van Tuijl</i>
<i>Uitgeverij</i>	: <i>ADOREMI</i>
<i>Drukkerij</i>	: <i>Pumbo</i>

www.adoremi.nl

www.facebook.com/adoremi.uitgeverij

Eerste druk: oktober 2018
ISBN: 978-90-826460-7-8
NUR 301

Deze roman is fictie.
Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn
geschreven vanuit de verbeelding van de auteur
of fictief gebruikt.
Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of
bestaande personen berust op toeval.

Diamant

Diep in de duisternis van de aarde
ligt de oorsprong van de diamant
Gevormd uit de meest donkere substantie
de zwarte substantie van koolstof
Gezuiverd door een verterende hitte
Aangetrokken door het
onzichtbare licht van de zon
stijgt ze op uit de diepte
en wordt zij stralend als het licht.

Claude van de Berge

1

*Wanneer ben je er klaar voor om definitief afscheid te nemen?
Hoe kun je alle angst en verdriet loslaten om weer positief te
kunnen kijken naar de toekomst?
We hadden toch beloofd om bij elkaar te blijven?
Maar ja, tot de dood ons scheidt.*

*De eerste klanken van de muziek bereiken mijn oren, na een
oorverdovende stilte, af en toe verbroken door een snik.
Ik ben leeg. Ik leef op de automatische piloot.*

*Klassieke stemgeluiden van El Divo vullen de kille ruimte.
In gedachten zie ik ze, de vier verleidelijke mannen, in hun
mooie maatpakken.
Precies zo verzorgd als Daniël was.*

*“Gaat het, mam?”, fluistert mijn oudste in mijn oor, haar hand
op mijn bovenarm.
Ik heb dit mooie mens jaren geleden als eerste gebaard, maar ik
houd van al mijn vier diamanten evenveel.
En mijn diamanten houden van mij.
Samen staan we sterk, we zijn er voor elkaar.*

*“Ja, lieverd. Maak je maar geen zorgen.”
De woorden verlaten automatisch mijn mond.
Ik wil niet dat zij zich zorgen maakt.*

*Ik hoop dat ze alle vier verdergaan met hun jonge levens, zoals
ze hun mooie paden bewandelden, voordat dit gebeurde.
Kunnen zij hun uitgekozen pad ooit vervolgen?
Zijn onze levens onomkeerbaar veranderd?
Is ons stabiele, veilige leven nu voorbij?*

*Kan een diamant opnieuw geslepen worden, om meer dan ooit
te schitteren in het licht?*

1

“Maháááám, waar zijn mijn sportkleren?”, galmt het vanaf de bovenverdieping. Ik probeer me in te houden, maar toch valt mijn mond even open en ontsnapt er een diepe zucht vanuit mijn longen.

“In je lade, waar ze altijd liggen!”, roep ik onderaan de trap naar boven. Door zijn dagelijkse lakse zoektocht twijfel ik even of ik gisteren wel de hele inhoud van de wasmand gewassen heb en of zijn tenue ertussen zat. Het blijft stil.

“Heb je ze gevonden?”, roep ik vragend.

“Jahaaaa!”, krijst hij terug.

“Kijk voortaan even verder dan je neus lang is, Jordy!”, mompelt ik zuchtend teruglopend naar de keuken.

‘Eigen schuld, Liev’, fluister ik mezelf verwijtend toe.

Waarom kan ik het nog steeds niet nalaten om alles achter hen op te ruimen? Het is voor mij niet om aan te zien en niet te verkroppen, wanneer ik hun rommel en slingerende kleren als hindernis moet trotseren om bij hun kledingkast of bed te komen. Daarnaast houdt Daniël ook van een opgeruimd huis.

Natuurlijk weten ze zelf in de - in hun eigen ogen - ‘georganiseerde’ rotzooi alles blindelings terug te vinden. En driemaal raden wie de schuld krijgt wanneer er iets kwijt is? Ik hoop oprecht dat we aan alle vier een ‘opruim-gen’ hebben doorgegeven waar ze later profijt van zullen hebben.

Met een snelle veeg strijk ik het mes over de bruine boterhammen. Ik haal even mijn neus op. De weeïge boerderijachtige geur van de polderkiprollade doet me zoals altijd even huiveren, maar zowel Jordy als Nick vinden het een van hun favoriete vleeswaren voor hun dagelijkse lunch.

In twee stukjes aluminiumfolie verpak ik schijfjes komkommer en doe ze in beider lunchtrommeltjes, die ik trouw elke ochtend op dezelfde hoek van de tafel plaats. De groene voor Jordy en de rode voor Nick.

Over enkele ogenblikken zullen ze die, tijdens hun dagelijkse route van huis naar school, in een handige zwaai van deze vaste plek graaien en snel in hun rugzak stoppen, voordat ze zich naar buiten haasten om op hun fiets te springen.

“De lekkerste lunch is die van ma, als zij het heeft klaargemaakt”, roepen ze altijd. Maar ik ken de achterliggende gedachte van complimenten zoals deze. Ze kennen me door en door, dus ze weten dat ik door die pluim gemotiveerd blijf, om het telkens weer voor hen te doen, de gluiperds.

Al snel leerde ik onze dochters om zelf hun lunch voor school klaar te maken. Het spitsuur was al druk genoeg met die twee hongerige mannetjes erbij. Na een paar keer uitleggen, bekeek ik op afstand hoe de meiden hun lunchboxjes vulden.

De gezonde kaas en stukjes fruit werden vervangen door hagelslag en jam op hetzelfde broodje. Geraspte kaas bleek opeens prima broodbeleg, gewoonweg omdat Manon dat zo ‘grappig lekker’ vond. Deze vroege zelfstandigheid had de smaakpapillen van die twee op hilarische wijze in een snel tempo een wending gegeven.

“Alles weer gevonden hoor! Doei!”

“Waarom lach je mam? Doei!”

Met een vluchtige zoen schieten onze twee zoons in een haastige spoed aan me voorbij. Antwoord geven heeft geen zin, want binnen een paar tellen zie ik de achterdeur achter hen in het slot vallen.

“Dag, boys!”, roep ik nog luid. Ik zwaai zelfs nog even, maar ze kijken niet meer achterom.

Ik mis dat wel. Er wordt er niet meer uitgebreid geknuffeld of gezoend in huize Kros, sinds de basisschool verleden tijd is. Vaak vergeten ze zelfs even te zwaaien. Ik ben al tevreden, wanneer er een snelle ‘Dag, mam’ vanaf kan, maar zelfs dát is een unicum tegenwoordig. Dat zijn dan de momenten, waarop ik de tijd zo graag weer even zou willen terugdraaien.

Silvie is de laatste die naast mij haar tas oppakt en nog even snel checkt of haar OV-chipkaart erin zit. Na een vluchtige zoen die

haast mijn wang niet raakt, verlaat ze me via de voordeur, rennend richting de bushalte.

Even sluit ik mijn ogen, adem diep in, en kijk dan goed om me heen. Vol automatisme bewegen mijn armen vervolgens richting de ontbijtspullen en verdwijnen de zoetwaren, het hartige beleg en de zuivel weer naar hun vertrouwde plekje.

Daarna lijkt de keuken alsnog op een slagveld. Op het granieten blad van het keukeneiland bevindt zich een stilleven van hagelslagkorrels, een schil van een banaan en nog wat van de verkrumelde walnoten die, naast een kom liggend, de yoghurt van Sylvie niet bereikt hebben. Terwijl ik alles in een handbeweging met een doek van het aanrechtblad veeg, samen met de afgerukte kroontjes van de aardbeien, kijk ik naar de precies afgepaste restjes jus d'orange in de twee glazen. Het getuigt van de opnieuw synchrone actie van onze tweeling.

Met mijn handen in mijn zij kan ik een glimlach niet onderdrukken. Het leven met een paar pubers in huis is haast cliché, vermoed ik.

De gebruikte borden en kommen spoel ik even af en terwijl ik ze in de vaatwasser zet, denk ik terug aan mijn eigen puberteit. Eén grote ontdekkingstocht was het, zoals uitvinden hoe het was om te roken, hoe het voelde om een sigaret tussen je vingers te houden. Om te weten hoe wijn zou smaken of een biertje. Hoe ik me zorgen maakte over mijn jeugdpuistjes en Nanda en ik ons afvroegen of we ze nu wel of niet mochten uitknijpen. Hoe we samen ervoor zorgden dat Angela eindelijk contact durfde te maken met Johan, de jongen waar ze al een maand verliefd op was. Ik weet niet eens hoe zij er nu uitzien. Hoe zou het met hen gaan?

In onze puberteit kwamen we zo vaak bij elkaar en konden we altijd onverwacht aanschuiven om te blijven eten. Onze ouders vonden het allemaal best. Er hoefde niet veel gepland te worden. Na het eten namen we standaard de afwas voor onze rekening, die we nog handmatig en met plezier met een sopje deden. Dat was het allerleukste moment, want we kletsten honderduit alsof

we elkaar jaren niet gezien hadden. Het eindigde bijna altijd in de slappe lach, vaak om niets.

We gingen ieder onze eigen weg na de middelbare school, maar gelukkig hebben we elkaar weer gevonden toen social media zich steeds meer openbaarde. We haalden herinneringen op, we lachten én huilden de hele middag toen we elkaar weer zagen en ik hoopte dat we de draad weer konden oppakken. Toch is het al weer jaren geleden nu.

Sarah zie ik nog wel regelmatig. Sinds onze tijd op de middelbare school zijn we onafscheidelijk.

“Sarah is mijn BFF”, legde ik ooit met deze verkorte term mijn kinderen uit, toen ons gesprek over vriendschap ging. Met zijn vieren proestten ze het uit tot de tranen over hun wangen liepen. “Mahààmmm... dat is zó tweeduizendtien!”, rolde Sylvie met haar ogen.

Een onbehaaglijk gevoel bekruipt me heel even, wanneer ik me realiseer dat ons nest alsmaar leger wordt. Manon studeert nu in het noorden van het land, dus woont daar met een medestudente op kamers. Mijn ogen vullen zich met trots als ik daaraan denk, maar ook met tranen, omdat ik haar zo mis. Wat zou ik nog graag haar kamer of troep opruimen, al zou ze maar wat vaker hier zijn...

‘Over opruimen gesproken: aan de slag, Livia!’, sommeer ik mezelf. Ik spurt naar de bovenverdieping.

“Eindelijk privacy”, riepen ze in koor, toen de jongens elk een eigen kamer kregen. De timing van het vertrek van Manon was wat hen betreft perfect, ze waren toe aan hun eigen ruimte.

In de kamer van Jordy knipper ik zoals gewoonlijk even met mijn ogen, vanwege de felgele kleuren. Ik kan er maar niet aan wennen.

“Waarom niet neutraal wit?”, had ik nog gepoogd mijn eigen voorkeur door te drukken. Maar Daniël had hen beloofd dat ze beiden hun hele interieur mochten veranderen, op hun manier en naar hun eigen smaak.

“Maar je kunt toch ook gele en zwarte accessoires nemen?”, had ik nog geprobeerd, maar ik had de discussie niet gewonnen. Bij

de bouwmarkt zocht hij met zijn vader net zo lang tot de perfecte kleur gele muurverf was uitgezocht. Het contrast met de zwarte vloerbedekking maakte het toch wel weer speels. Natuurlijk werden de accessoires ook geel met zwart, zodat de kleuren van zijn favoriete voetbalclub aardig uit de verf kwamen.

Nick zijn kamer is in eenvoudig wit en geeft me altijd weer even rust.

Op alle slaapkamers open ik de ramen. De frisse geur van buiten vult de bovenverdieping. In de badkamer schittert de zon op de messing kraan van het bad. Ik voel me uitgenodigd en draai aan de knop, zodat het water begint te stromen. Een dun straaltje lila badschuim sijpelt uit de fles in het water en al snel ontstaat er een feëriek laagje schuim. Ik doe mijn ogen even dicht en de heerlijke geur brengt me in gedachten naar een veld vol met lavendel.

Wat een oase, nu de keuken is opgeruimd. Dompelend duw ik wat takjes verse munt in het dampende water van mijn mok en neem hem mee naar boven. In onze slaapkamer pak ik mijn boek van het nachtkastje en leg het klaar bij het bad, dat inmiddels halfvol is.

Mijn lange haar draai ik bij elkaar en in een vloeiende beweging zet ik het met een speld vast op mijn hoofd. Mijn spiegelbeeld begroet me, zodat ik blijf staan en mezelf even scan. Mijn gezicht vertoont hier en daar een rimpel en de blik in mijn ogen is wat minder zorgeloos dan vroeger.

Mijn borsten zijn twee maten kleiner geworden na het voeden van de kinderen, maar dat stukje afhankelijkheid van de kinderen aan mij bekoorde me. Nadat ze bijna negen maanden zo dichtbij me waren geweest, hoefde ik hen niet meteen helemaal los te laten.

Bij de altijd ongeduldige jongens was het niet te doen. Zowel Manon en Sylvie vonden het gelukkig fantastisch om die guitige, hongerige koppies een flesje te geven. Veel leuker dan met een emotieloze en stille *Baby Born*-pop in de weer te zijn die niet

eens kon huilen. ‘Een baby moet huilen als hij wil eten’, vonden zij. Nou, dat deden hun broertjes wel.

Met een dankbare glimlach dwalen mijn ogen af naar mijn middel. Rond mijn buik is iets meer vel overgebleven na de zwangerschappen, waaronder een laagje vet het nog een beetje bollend maakt. Mijn handen strelen mijn zachte buik. Ondanks dat ik na de zwangerschappen niet helemaal in mijn strakke jeugdige versie ben teruggekomen, ben ik best tevreden met mijn maat tweeënveertig.

Ik zet de kraan uit en laat me langzaam in het bad zakken. De heerlijke warmte omsluit mijn lichaam. Het schuim reikt tot aan mijn kin en even giechel ik als het kriebelt.

Wanneer ik met mijn tong mijn lippen natmaak om daarna een kleine slok van de hete thee te nemen, deins ik terug. Veel te heet. Ik pak mijn boek en sla hem open waar ik gisteravond ben gestopt met lezen, voor mijn ogen dicht vielen. Ik had de woorden wel gelezen, maar het verhaal landde niet. Al snel knipte ik het lampje uit en voelde even op de lege plek naast me. Ik verafschuw het om alleen te zijn.

De avond voordat Daniël vertrok voor zijn zakenreis naar Brussel, voelde ik zijn warme lichaam naast me. Ik duwde mijn kin zacht tegen zijn schouder. Hij lag op zijn rug en was verdiept in een dossier.

“Belangrijk?”, mompelde ik slaperig tegen hem.

“Even nog wat doornemen voor morgen in België”, was zijn antwoord.

‘Werk en privé gescheiden houden’ is zijn motto, dus kreeg ik verder geen uitleg.

Ik kriebelde door zijn dunne borsthaar en zakte steeds een stukje verder naar zijn onderlichaam, totdat ik onder zijn navel kwam.

“Josette vertelde vandaag dat er een internationale conventie gepland is in het hotel en dat er daarom extra beveiliging aanwezig zal zijn.”

“Hm spannend...”, reageerde ik zacht, wat jaloers beseffend dat zijn secretaresse nog meer met hem deelt en meer tijd met hem

doorbrengt dan ik. Ik legde dat gevoel snel naast me neer, want ik merkte dat hij steeds meer opgewonden raakte.

Hij gooide het verslag op de grond, knipte in dezelfde beweging het lampje uit en rolde bovenop me.

Even later lagen we naast elkaar en nestelde ik me vervolgens in zijn armen, met mijn hoofd tegen zijn borstkas. Ik hoorde hem nog net ‘welterusten’ fluisteren, voordat hij in een diepe slaap viel.

Opnieuw probeer ik me te concentreren op het boek, maar weer heb ik moeite om bij het verhaal te blijven, ook deze poging mislukt. Het bad brengt me in elk geval in een heerlijke relaxte staat. Een beetje wegdromend geniet ik dan maar van het warme water en van mijn inmiddels afgekoelde muntthee.

Wanneer ik voorzichtig uit bad stap, dep ik me droog met de grote zachte handdoek die klaarligt. De zoete rozencrème smeer ik masserend op mijn huid, die daardoor meteen heerlijk zacht aanvoelt.

Eenmaal weer in de keuken som ik de boodschappen op die ik zo meteen in huis moet gaan halen. Een frisse andijviestampot voor vanavond? Of een pasta waar de kinderen zo van houden? We zullen nog steeds met ons viertjes aan tafel zitten vanavond, Daniël komt overmorgen pas terug uit België.

De boodschappenlijst in mijn hoofd prentend, pak ik mijn telefoon en koppel hem los van de lader. Het scherm licht even op. Er verschijnen enkele notificaties van whatsappberichten van Sylvie en Manon in onze groepsapp, een facebookbericht en een paar oproepen.

‘Zo, ik ben nogal gemist ...’, realiseer ik me glimlachend.

Pruttelend loopt de koffie uit het Nespresso apparaat en met een mok vol geurige koffie neem ik even later plaats op één van de krukken bij het keukeneiland. Ik open het beginscherm. Het eerste bericht is van Sylvie:

Sylvie Kros

Pa, is het bij jou.....? Laat even weten dat je ok bent?!